

Sentencja

Dyrektywę Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą porozumienia ramowego UNICE, CEEP oraz ETUC w sprawie pracy na czas określony oraz Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte w dniu 18 marca 1999 r., znajdujące się w załączniku do tej dyrektywy, należy interpretować w taki sposób, że nie mają one zastosowania ani do stosunku pracy na czas określony pomiędzy pracownikiem tymczasowym a agencją pracy tymczasowej, ani do stosunku pracy na czas określony pomiędzy takim pracownikiem a przedsiębiorstwem użytkownikiem.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Lecce — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Abdoulowi Khadremu Mbayemu

(Sprawa C-522/11) (¹)

(Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Uregulowanie krajowe przewidujące sankcje karne w przypadku nielegalnego pobytu)

(2013/C 156/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Lecce

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Abdoul Khadre Mbaye

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ufficio del Giudice di Pace di Lecce — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. b) oraz art. 6, art. 7 i art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) — Krajowe przepisy prawne przewidujące grzywnę w wysokości 5 000 do 10 000 EUR dla cudzoziemca, który nielegalnie wjechał na terytorium krajowe tudzież nielegalnie na nim przebywał — Dopuszczalność występkę nielegalnego pobytu — Dopuszczalność zastosowania, jako środka zastępczego wobec grzywny, natychmiastowego wydalenia na okres przynajmniej 5 lat

Sentencja

1) Obywatele państw trzecich ścigani lub skazani za występek nielegalnego pobytu, przewidziany w uregulowaniu państwa członkowskiego nie mogą — w przypadku samego tylko występkę nielegal-

nego pobytu — zostać wyłączeni z zakresu zastosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich na podstawie art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy.

2) Dyrektywa 2008/115 nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak to znajdujące zastosowanie w postępowaniu głównym, które w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich przewiduje karę grzywny, którą można zastąpić karą wydalenia, jeżeli ta możliwość zastąpienia może być zastosowana jedynie wtedy, gdy sytuacja zainteresowanego odpowiada znamionom jednej z sytuacji określonych w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — Sani Treyd EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnenieto” — Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-153/12) (¹)

(Artykuł 99 regulaminu postępowania — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 62, 63, 65, 73 i 80 — Ustanowienie prawa zabudowy przez osoby fizyczne niebędące ani podatnikami ani zobowiązanymi na rzecz spółki w zamian za wzniesienie przez nią budynku na rzecz owych osób fizycznych — Umowa zamiany — Podatek VAT związany z usługami wzniesienia budynku — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego — Wymagalność — Zapłata z wyprzedzeniem całości wynagrodzenia — Zaliczka — Podstawa opodatkowania transakcji w wypadku wynagrodzenia w formie towarów lub usług)

(2013/C 156/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sani Treyd EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnenieto” — Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd — Warna — Wykładnia art. 62 pkt 1,

art. 63, art. 73 i art. 80 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że każda dostawa lub świadczenie, przy których wynagrodzenie jest w całości lub w części określane w towarach lub usługach są uznawane za stanowiące dwie dostawy lub dwa świadczenia wzajemne — Ustawodawstwo określające datę powstania zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego dla wzajemnych transakcji zamiany na dzień wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego dostawy wcześniejszej, nawet gdy świadczenie wzajemne nie zostało jeszcze dokonane — Osoby fizyczne ustanawiające prawo zabudowy na rzecz spółki celem wzniesienia budynku mieszkalnego w zamian za obowiązek spółki do wzniesienia budynku ze swych własnych środków i do przeniesienia na ustanawiających własność 25 % całkowitej powierzchni zabudowanej w terminie 12 miesięcy od wydania pozwolenia na budowę — Określenie podstawy opodatkowania — Stosowność pojęcia powstania zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego do transakcji zwolnionych, również wówczas, gdy zostały one dokonane przez osobę niebędącą ani podatnikiem, ani zobowiązaną.

Sentencja

- 1) Artykuły 63 i 65 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w sytuacji ustanowienia na rzecz spółki prawa zabudowy w celu wzniesienia budynku, w którym obejmie własność w 75 % w całkowitej powierzchni budowlanej w zamian za wzniesienie pozostałych 25 %, które spółka ta zobowiązuje się wydać w stanie ukończonym osobom, które ustanowiły to prawo zabudowy, nie sprzeciwiają się one temu, aby podatek od wartości dodanej od usług budowlanych stał się wymagalny z chwilą ustanowienia prawa zabudowy, to jest przed wykonaniem owych usług, jeżeli w chwili ustanowienia prawa zabudowy znane są wszystkie istotne elementy przyszłego świadczenia, a w szczególności jeżeli usługi, jakie mają zostać wykonane, zostały precyzyjnie określone, zaś wartość owego prawa można wyrazić w pieniądzu, co ustalić winien sąd odsyłający. W tym kontekście jest bez znaczenia, że ustanowienie owego prawa zabudowy jest transakcją zwolnioną dokonywaną przez osoby niebędące podatnikami, ani zobowiązanymi w rozumieniu wskazanej dyrektywy.
- 2) W okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w których transakcja nie miała miejsca między osobami powiązаныmi w rozumieniu art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112, co jednakże winien ustalić sąd odsyłający, art. 73 i 80 owej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak przepis mający zastosowanie w sprawie głównej, w myśl którego wówczas, gdy wynagrodzenie za dostawę towarów lub świadczenie usług jest w całości określane w towarach lub usługach, podstawą opodatkowania dostawy lub usługi jest w każdym razie wartość rynkowa dostarczonych towarów lub wykonanych usług.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft. przeciwko Vidékfejlesztési Miniszter

(Sprawa C-24/13)

(2013/C 156/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft.

Strona pozwana: Vidékfejlesztési Miniszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 ⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że stworzone w związku ze wsparciem dla rolnictwa lokalne grupy działania mogą przybierać w danym państwie członkowskim jedynie przewidzianą w prawie tego państwa formę prawną?
- 2) Czy na podstawie ww. rozporządzeń można wprowadzić rozróżnienie tego rodzaju, że prawodawca krajowy uznaje [za istniejące] jedynie te lokalne grupy działania, które mają określoną formę prawną, ustanawiając warunki różniące się od tych przewidzianych w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005 lub też bardziej od nich rygorystyczne?
- 3) Czy zgodnie z ww. rozporządzeniami wystarczy, że w danym państwie członkowskim lokalne grupy działania spełniają jedynie warunki przewidziane w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005? Czy to państwo członkowskie może ograniczyć zakres tego przepisu w ten sposób, że w odniesieniu do podmiotów spełniających przewidziane w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005 warunki ustanawia ono różniące się od nich wymogi formalne lub prawne?
- 4) Czy ww. rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że dane państwo członkowskie w ramach przysługującego mu zakresu swobodnego uznania może podjąć decyzję o likwidacji lokalnych grup działania, które spełniają warunki przewidziane w art. 62 ust. 1 rozporządzenia nr 1698/2005 i przez cały okres prowadzenia przez nie działalności przestrzegają wszystkich odpowiednich przepisów krajowych i wspólnotowych, a zezwolić jedynie na prowadzenie działalności przez te lokalne grupy działania, które mają nową formę prawną?
- 5) Czy ww. rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że dane państwo członkowskie może — w odniesieniu do realizowanych już lub zaplanowanych programów pomocowych — w odpowiednim przypadku zmienić ramy prawne prowadzonej przez lokalne grupy działania?

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 9.6.2012.